

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Faya (31): 'Het is hier veilig en ik voel me gesteund'

DORDRECHT

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van een zestal Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

Faya leefde in 2014 een gelukkig leven als student in Donetsk toen de Russen binnenvielen en haar leven nooit meer hetzelfde werd. Ondanks het oorlogsgeweld probeerden veel inwoners van de stad het leven zoals zij dat kenden voort te zetten. Zo ook Faya, die haar laatste examens op de universiteit maakte terwijl de gevechten plaatsvonden onder het raam. Faya: "Na mijn examens besloot ik terug te gaan naar mijn ouders en mijn vijftien jaar jongere zusje. Zij woonden in een klein plaatsje nabij Donetsk." Ook daar was het

gevaarlijk en het definitieve besluit om te verhuizen namen zij op de dag dat de MH17 in de buurt neerstortte. Faya: "De brokstukken lagen op straat, het was vreselijk."

Faya en haar familie verhuisden naar Kiev, ze namen Faya's grootvader mee. Faya: "De stress was mijn vader te veel. Een jaar na de verhuizing overleed hij aan een beroerte." Ondanks alle verdriet probeerden ze allemaal een leven op te bouwen. Dat lukte, totdat jaren later ook in Kiev de Russen verschenen. Faya: "Alles beleefden we opnieuw. Dagerlijks kregen we te maken met bombardementen en gevechten."

Toen Faya bericht kreeg van vrienden dat er in Nederland werk was in de bloembollen, besloot ze naar Nederland te komen. "Mijn moeder kon de stress van verhuizen niet nog een keer aan en bleef in Kiev met mijn zusje en opa. Maar het is nog elke dag gevaarlijk en dat zorgt telkens weer voor veel angst en zorgen. In het begin huilde ik veel en had ik slapeloze nachten." Nadat ze hulp zocht bij een psycholoog, kan zij daar wel wat beter mee omgaan, maar stressvol blijft het wel. "Want elke dag

komen er mensen om, iedereen die hier in Crownpoint woont, heeft daar verhalen over. En dat is heel moeilijk."

Faya kwam in december 2023 in Crownpoint terecht en vond werk bij de Mediamarkt. Ze is dankbaar voor het leven dat ze nu leidt in Nederland. Vanuit hier zet ze zich in voor Oekraïne, onder meer door aandacht te vragen voor de situatie in haar land bij bijvoorbeeld politici. "Ik doe wat ik kan doen. In Nederland voel ik me veilig en gesteund, maar als je diep in mijn hart kijkt, dan wil ik het liefste terug. Terug naar mijn 'happy life', in een land dat niet in oorlog is, maar waar men in vrede kan leven."

Dordt voor Oekraïne – verhalen uit de opvang

Olena (48): 'We zijn dankbaar dat we hier kunnen verblijven'

DORDRECHT

In Dordrecht zijn sinds het uitbreken van de oorlog in 2022 honderden Oekraïense vluchtelingen opgevangen. Tientallen organisaties en bedrijven en meer dan 500 vrijwilligers hebben zich onder de vlag van Dordt voor Oekraïne hiervoor ingezet. Nu de centrale opvanglocatie gaat sluiten en de vluchtelingen verspreid over de stad gaan wonen, stopt Dordt voor Oekraïne. De komende tijd brengen we portretten van zes Oekraïners die zijn opgevangen in Dordrecht. Wat bracht hen hier, hoe zien hun dagen eruit en hoe kijken zij naar hun toekomst?

De 48-jarige Olena was op vakantie in Polen met haar man en haar dochtertje toen zij alarmerende berichten kreeg vanaf het thuisfront. De Russen waren binnengevallen, een veilige terugkeer naar huis was onmogelijk. Olena: "We kregen filmpjes en foto's van explosies en bominslagen. Vrienden stuurden ons berichten vanuit de schuilkelder. Het was vreselijk."

Olena werd met haar gezin gedwongen om in Polen te blijven, met slechts die ene koffer die ze bij zich hadden. Olena: "We voelden stress, angst en verwarring, omdat

Polen alleen bescherming gaf aan degenen die na het uitbreken van de oorlog kwamen. We wachtten op het einde van de oorlog, maar het gebeurde niet." Na twee weken besloten ze richting Nederland te gaan. Olena: "Ik was er eerder als toerist geweest en vond het een fijn land. De mensen zijn er vriendelijk, vind ik. Ze lachen altijd." De eerste opvang vond plaats in een sporthal in Gorinchem, waarna ze in Crownpoint terecht kwamen. Samen met man en dochter verblijft ze sinds die tijd, maart 2022, in een kamer in het gebouw op de Spuiboulevard. "We zijn dankbaar dat we hier kunnen verblijven, maar moeilijk is het soms wel. Het is geen thuis. De kamer kan wegens veiligheidsvoorschriften niet op slot, dat voelt niet prettig."

Net als iedereen die gebruik maakt van de opvang had Olena goede hoop dat de situatie van korte duur zou zijn: "We hoopten dat de oorlog snel afgelopen zou zijn, nog steeds hebben we de hoop dat het elk moment voorbij kan zijn. Maar nog steeds is een terugkeer voor ons te onveilig." Olena's dochter is twaalf jaar oud op dit moment, gaat naar school en volgt vioollessen bij ToBe. Ze spreekt al een aardig

woordje Nederlands. Ook Olena is druk bezig om de Nederlandse taal te leren en grijpt elke kans aan om te oefenen. "Als ik hier woon, moet ik ook de taal spreken." Olena, psychologe van origine, werkt twintig uur in de week in de kinderopvang van Crownpoint en helpt daarnaast andere mensen waar ze kan, ook door mentale ondersteuning te bieden. Zo gaf ze in Crownpoint eerder een cursus Omgaan met stresssituaties. Over de toekomst denkt Olena niet te vaak na. "De situatie is zo onzeker, dat ik niet langer dan een week vooruitkijk. Maar bij elk besluit dat we nemen staat één ding centraal: het welzijn van ons kind."